

Prædiken søndag d. 22. marts 2026.

Metodistkirken i Strandby. ©Thomas Risager, D.Min.
Tekster: Ez 37,1-14 & Salme 130 & Rom 8,6-11 & Joh 11,1-45.

Fastetiden, hvor vi forebereder os til påskens komme, nærmer sig sin afslutning. Vi tæller ned mod påsken, ligesom, men ikke så tydeligt, som vi gør det i adventstiden frem mod jul.

Advent og fastetid har den opgave at forebrede os de helt afgørende historier, som hører jul og påske til. Historierne om Gud og os kræver den opvarmning, så de ikke preller af på os.

Jeg ved, at i her i Strandby, ligesom vi har i Odense, har vi været igennem de samme tekster. Så vi har gennem de sidste uger oplevet Jesus møde en række mennesker, hvis liv forvandles i mødet med Ham.

Farisæeren Nikodemus, som i sin iver efter at gøre det rigtige, har svært ved at rumme at tro på, at han ved Ånden må fødes på ny. At frelse skulle være Guds værk.

Vi har mødt den samaritanske kvinde, hende der var så udenfor, som man kan være, som Jesus fortæller om det levende vand. Hun bliver en af de første, som kalder på mennesker for at de skal møde Jesus. Og det var vel at mærke mennesker, som ikke var inde i varmen.

Vi har oplevet Jesus smøre dynd - spyt og jord - i øjnene på den blindfødte. Han, som ellers fornuftige mennesker mente var blind, fordi han eller hans forældre var syndere, kom til at se verdens lys.

2 af 7

Alt samme er historier som peger frem mod Golgata og påsken.

I dag er der historien om Jesu møde med Lazarus og hans søstre, og den er ingen undtagelse. Den peger frem mod Korset, mod Golgata, mod graven, hvor påskens mirakler virkelig får frit spil og kalder på os til tro.

Du kender det sikkert, sætter dig foran fjernsynet og tænder Netflix, så dukker der alle mulige trailere op. De skal gøre dig nysgerrig og vække din lyst til at se mere ved at klikke på det næste.

Det er det, som Johannesevangeliet har gang i her. Det er en forfilm, hvor nysgerrigheden skal pirres og den åndelige længsel vækkes.

Jeg vil sige, at potentialet er der, for der er fuld smæk i denne fortælling.

Jesus har en ven, en ven som han elskede. Jesus er involveret her. Lazarus er ikke bare en fremmed for ham. Alligevel vælger Jesus at blive yderligere to dage, før han går mod Betania.

Det er en voldsom ting, at få at vide, at ens ven er syg. Det har mange af os prøvet med venner og familie. Det gør ondt.

Hvorfor skynder Jesus sig ikke af sted? Vi har jo hørt masser af historier om helbredelser.

Som sagt, så er der fuldt drama i luften her. Jesus ved godt, at Lazarus er død. Hans planer rækker ud over at

3 af 7

besejre sygdom. Han vil vise sine disciple, og alle vi andre, at livet vinder over døden.

Jesus sagde ligeud til dem: ”Lazarus er død. Og for jeres skyld er jeg glad for, at jeg ikke var der, for at I må komme til tro. Men lad os gå hen til ham.”¹

Formålet bliver løftet op her, at I må komme til tro.

Da Jesus kommer frem, får han at vide, at Lazarus allerede har ligget i graven i fire dage. Johanneevangeliet sætter en tyk streg under, at manden er død. Det skal vi ikke være i tvivl om.

Der er ikke noget at gøre her..... tilsyneladende.

Midt i vrimlen af jøder fra Jerusalem, som er kommet ud for at sørge med dem, møder vi de to søstre, Marta og Maria, som reagerer og udtrykker tro meget forskelligt.

Den ene kommer Jesus i møde, den anden venter hjemme.

Marta er meget udfarende og udtrykksfuld i sin tro, mens Maria går mere stille med den.

Da de, hver for sig, står overfor Jesus, siger de nøjagtigt det samme: “Herre, havde du været her, var min bror ikke død.”²

¹ Joh 11,14-15

² Joh 11,21 og 32

Marta fortsætter og udtrykker sin tro og tillid til Jesus, hun ved, at Gud vil give Jesus, hvad han beder om.
Jesus svarer hende: "Din bror skal opstå!"³

Marta er jo jøde, hun har den gængse jødiske opfattelse, at han skal opstå en dag, på den yderste dag.

Det er ikke det, Jesus mener. For Jesus er opstandelsen ikke fremtid, men nutid.

Den er ikke engang - den er nu!

Den er ikke i den kommende tid - den er nu!

Jesus siger: Jeg er opstandelsen og livet; den, der tror på mig, skal leve, om han end dør. Og enhver, som lever og tror på mig, skal aldrig i evighed dø. Tror du det?"⁴

"Ja Herre, jeg tror, at du er Kristus"

Måske er der her, at det bliver tydeligt, at hun ikke forstår opstandelsen, men hvem gør det?

Men hun ser HAM, forstår HAM og tror, at HAN er Kristus. Det kan hun forstå, og det kan hun tro.

Søsteren - Maria - kommer ud og møder Jesus. Ødelagt af sorg, falder hun til jorden foran Jesus. Hun siger præcis det samme, som sin søster: "Herre, havde du været her, var min bror ikke død."⁵

Der er ikke nogen stor dialog mellem de to, men da Jesus oplever hendes og alle jødernes sorg, bliver han stærk opbragt.

³ Joh 11,23

⁴Joh 11,26-27

⁵ Joh 11,21 og 32

5 af 7

Marta fik en samtale, Maria fik nærvær og medfølelse. Jesus er sammen med Maria i hendes fortvivlelse.

“Hvor har I lagt ham?”⁶ Spørger han. “Kom og se, svarer det. Johannes fortæller os, at Jesus brast i gråd!

Jesu medfølelse er ikke klinisk eller instrumentel, den er ægte. Han græder med de grædende og sørger med dem, som har mistet.

Vi er ikke færdige endnu, der sker mere, meget mere.

Da de står foran graven, befaler Jesus: “Tag stenen væk” Marta, som han havde talt med om opstandelsen, kan ikke se det skulle nytte. “Herre, han stinker allerede, han ligger der jo på fjerde dag”⁷

Det her er for langt ude for Marta. Vi skal forstå, at det er det, han stinker, med andre ord er han meget død.

Marta har udtrykt sin tro, sagt til Jesus Jeg tror, men dette kan hun ikke tro.

Vi har set det andre steder i bibelen. f.eks., da faderen til den dreng der er besat siger til Jesus, jeg tror, hjælp min vantro.⁸

Min beskedne forstand siger mig også, at nu er vi langt ude, men jeg bliver klogere. Vi bliver klogere.

“Lzaraus, kom herud!”⁹

⁶ Joh 11,34

⁷ Joh 11,39

⁸ Mark 9,24

⁹ Joh 11,43

6 af 7

Den døde, for det er jo det, det er, en død mand, som kommer vaklende med strimler af linned viklet om hænder og fødder og et klæde for ansigtet.

Siden jeg var en lille dreng, har jeg set dette billede for mig med manden, der kommer vaklende ud. Der er virkelig liv i kludene her.

Vi ved ikke præcist, hvordan de reagerer. Noget tyder på, at de står og kigger og ikke helt ved, hvad de skal tænke og tro.
Jeg forstår dem.

Jesus siger til dem, til fællesskabet: "Løs ham og lad ham gå!"¹⁰

Det er fællesskabet, som skal slippe ham løs ind i livet igen.

Hold nu fast en historie.

Nu vil jeg ikke spoilere for meget af påskedag. Men et er, at Jesus kan opstå fra de døde. Jeg mener... han er jo Jesus.

Men at Lazarus, altså en helt helt almindelig mand, som dig og mig, kan også det, er jo vildt - helt vildt.

Det er der håbet lever, for vi er jo helt almindelige mennesker.

¹⁰ Joh 11,44

7 af 7

Budskabet er, at den, der tror på Jesus, skal leve, om han end dør.

Jeg vil mene, at vi ikke behøver at forstå opstandelsen for at tro på den, for at håbe på den for alle dem, som vi savner, og for os selv.

Dette er kernestof i den kristne tro, at livet sammen med Jesus er meget mere end livet.

Udgangspunktet for al kristen tro er påsken, det er Jesu tomme grav.

I dag har vi fået et preview med historien om Lazarus, som forhåbentlig har pirret vores nysgerrighed og vækket vores tro. Sådan at vi er klar og tuner ind, når det bliver påske.

For det er jo ham, det handler om, ham vi kan tro på, ham i hvis hænder vi trygt kan lægge vores liv og vores død. Det er ham, som siger:

Jeg er opstandelsen og livet; den, der tror på mig, skal leve, om han end dør. Og enhver, som lever og tror på mig, skal aldrig i evighed dø. Tror du det?"¹¹

Amen.

Salme: Jeg kan se en fremtid dybt i dine øjne.